

Giới thiệu Muộn Màng Nhận Ra

Thể loại: Hiện đại, ngược

Cô luôn sống trong bóng tối nhưng đó không phải sở thích của cô mà là do hắc. Chính hắc là người khiến cô vừa yêu vừa hận.

Hắc là người đem ánh sáng soi rọi vào cuộc đời cô nhưng cũng đồng thời là người kết liễu cuộc đời cô.

"Em vẫn luôn ở đây, chỉ là anh không nhìn thấy em thôi".

Bạn đang đọc truyện *Muộn Màng Nhận Ra* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 1: Hiểu lầm

"Chát"

Một cái tát to lớn vang lên. Bạch Nhược nhìn Lãnh Tâm bằng ánh mắt độc ác, nụ cười khinh miệt hiện rõ trên môi, giọng nói lạnh lạnh chan chát vang lên

"Lãnh Tâm, mày tưởng mày là cái gì cơ chứ? Một con hồ ly tinh chuyên quyến rũ đàn ông như mày có tư cách gì mà đòi ở bên anh Dạ? Đúng là đồ mặt dày không biết xấu hổ. Từ giờ tao ra lệnh cho mày cút ngay đi cho tao, đồ tiện nhân "

Giọng nói chanh chua the thé cứ thế kéo dài, đầu óc Lãnh Tâm giờ hoàn toàn trống rỗng, cô cười khổ lắc chiếc đầu nhỏ.

"Nhợc Nhợc "

"Anh Dạ, em ở đây "

Vừa nghe thấy giọng nói ảm áp của người đàn ông, khuôn mặt vặn vẹo 360 độ của ả lập tức biến thành người phụ nữ xinh đẹp dịu hiền, ả quay lại nhìn cô bằng ánh mắt sắc lạnh, trên môi nở nụ cười khinh khinh

"Hức... hức... Lãnh Tâm, cô ấy, cô ấy..."

Nghe tiếng khóc nức nở đầy thương tâm của Bạch Nhược, Phong Dạ vội vã chạy lại, ôm cô ả vào lòng rồi dùng ánh mắt sắc bén nhìn cô. Giọng nói hơi trầm xuống:

"Cô đã làm gì em ấy hả? Nói mau "

Lãnh Tâm cười. Một tay che đi bên má sưng đỏ vừa bị Bạch Nhược tát, cô lâm vào trạng thái tuyệt vọng. Có lẽ, sau việc này, cô sẽ không thể ở bên cạnh anh nữa

"Tốt nhất là từ bây giờ cô đừng bao giờ xuất hiện trước mắt tôi. Nhìn thấy cô, tôi thực phiền "

Đôi mắt lam mông lung nhìn Phong Dạ, ngực trái như bị hàng ngàn mũi tên cắm phập vào. Đau đớn lắm.

"Dạ"

Lạnh lùng cúi người đáp, cô quay người biến mất vào trong bóng đêm. Phong Dạ sững người nhìn giọt nước ở mu bàn tay của mình, đây là cô khóc sao? Mờ mịt ngẩng đầu nhìn về nơi cô vừa biến mất, tim anh nhói lên.

"Dạ, sao vậy?"

Nhìn người phụ nữ nhu nhu nhợc nhợc trong ngực, rồi nhìn theo nơi cô vừa biến mất, hắc thẫn người. Đạm mạc nói một câu:

"Không sao "

"Thủ lĩnh, cô không sao chứ?"

Nhìn khuôn mặt lấm lem nước mắt của cô, đàn em bên dưới ai nấy cũng nhao nhao lên, mỗi người nói một lời

" Thù lĩnh, lại là cậu chủ phải không?"

" Làm sao có thể chứ? Chỉ là vừa rồi khi đi làm nhiệm vụ sợ ý bị bụi bay vào mắt thôi "

Nhàn nhạt cười với tất cả. Cô lau đi những giọt nước mắt nơi khóe mắt mình, thân thể nhanh chóng biến mất

" Mẹ, người có thể nói cho con biết là mình bị làm sao không?"

Lãnh Tâm đứng ở bên mộ, nở nụ cười tươi rói. Bàn tay mảnh khảnh rót rượu xuống bia mộ, lam mầu ngẩng lên, thần thờ.

Cô không phải là yêu anh ngày một ngày hai. Từ khi được cậu bé đó cứu về từ cõi chết, có lẽ tâm, đã không phải là của cô rồi. Nhìn người con gái khác thân mật trò chuyện với anh, nghe nụ cười trầm thấp mà vui vẻ đó, lòng cô như quặn lại. Đã có rất nhiều người nói, hãy đi mà cướp đi chứ, tôi chắc chắn rằng chàng trai cậu kể thích cậu.

Cướp? Đây đúng là một từ dễ đọc, dễ viết, nhưng không dễ làm. Cô lấy tư cách gì để mà tranh đoạt cơ chứ? Trong khi Dạ cũng thích Bạch tiểu thư và cô ấy cũng mới là trân chính vị hôn thê của anh.

Ai nói yêu là vui vẻ?

Nếu như anh đã chán ghét khi nhìn thấy cô, vậy thì thôi đi, cô sẽ làm người đứng trong bóng tối dõi theo anh vậy. Làm một công việc mà ám vệ thường làm, có lẽ mới là thứ hợp với cô nhất.

Cô gái xoay người đi, bóng tà chiếu xuống, bóng dáng mảnh khảnh của thiếu nữ cứ đứng nơi đó. Lạnh lẽo và cô đơn đến kì lạ

Bạn đang đọc truyện *Muộn Màng Nhận Ra* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 2: Bạch Nhược bị bắt cóc

" Mẹ, người nói cái gì cơ?"

Phong Dạ neho mắt lại, ần ần sự tức giận, bàn tay nắm chặt. Anh đưa mắt nhìn vị phu nhân cao quý ngồi kia, giọng nói trầm xuống

" Dạ nhi, đừng nói là con không hiểu, hai đứa đã đính hôn với nhau lâu rồi, giờ đã đến lúc kết trái "

Phong phu nhân dịu dàng mỉm cười. Giọng nói nhẹ nhàng say lòng người

" Con có thể đổi ý không?"

Anh không biết trong lòng mình giờ đây là đang dậy sóng cái gì nữa. Anh chỉ biết rằng, mình không hề muốn hôn sự này xảy ra.

" Đổi ý? Dạ nhi, con đang nói cái gì vậy? Mẹ mệt rồi, con cũng mau lên phòng nghỉ ngơi đi, có gì thì ngày mai nói tiếp "

Anh hơi mỉm cười, gạt nhẹ đầu. Ngày mai nói tiếp sao? Chỉ sợ là lần này không nói thì lần sau cũng chẳng có cơ hội nữa. Nặng nề lê từng bước chân lên tầng, anh nhớ cô.

" Dạ nhi, con đi mau đi, mau cứu con bé về đây ngay cho mẹ "

Phong phu nhân lo lắng lên tiếng. Thân thể bà run run ngồi xuống sofa, nhìn về mặt đạm mạc của con mình, bà khẽ thở dài. Đây là bà muốn tốt cho nó mà

" Nhược Nhược bị bắt cóc? Không phải chứ?"

Anh bình tĩnh ngồi lên ghế, bàn tay thon dài cứ thế đánh máy tính, một lúc mày đẹp lại nhú.

" Đúng vậy, nó vì con mà bị bắt cóc đó, con còn không mau đi cứu con bé "

Anh đứng dậy, cầm chiếc áo khoác mặc lên người.

Chiếc xe lamborghini đen lặng lẽ dừng lại trước nhà kho bản thủ. Bàn chân thon dài của người đàn ông hạ xuống, bỏ mắt kính đen ngòm ra, hần chậm rãi bước vào.

Bạch Nhược nở một nụ cười đắc ý, vẫy tay gọi tên đàn ông lực lưỡng bên cạnh, ả thờ khí thơm tho vào hần, làm hần ngửa ngửa. Sau khi nói xong còn không quên kèm cho hần nụ cười xinh đẹp như hoa rồi tiêu sái bước đi.

"Làm xong, tôi nhất định sẽ thưởng"

Phong Dạ, nếu như ngươi không có con tiện nhân Lãnh Tâm bảo vệ, vậy thì ngươi chết chắc rồi.

Phong Dạ sau khi bước vào cánh cửa đang mở toang của cái nhà kho bản thủ thì đột nhiên ở gáy có một trận đau đốn truyền tới. Thân thể cao lớn ngã sập xuống, đôi mắt nhắm lại

"Bộp"

Ngay sau khi sắp sửa tiến tới thực hành nhiệm vụ thì đột nhiên giữa bụng có một trận đau đốn truyền tới

"Là kẻ nào?"

Hần gào lên một tiếng rõ to, bàn tay đang cầm khẩu súng bắn loạn xạ. Không thể nào, làm sao hần ta có thể biến mất được chứ?

Nếu không thì người đâu rồi?

Bạn đang đọc truyện *Muộn Màng Nhận Ra* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 3: Mãi vì anh mà bị thương

"Thủ lĩnh, người lại bị thương?"

Từ "lại" này cậu ta cần răng nhấn mạnh. Đúng vậy, cô đã vì anh mà bị thương rất nhiều rồi, từ tâm lẫn thân. Nhưng sự thật là do cô tự nguyện, không phải sao?

Lãnh Tâm dịu dàng mỉm cười. Bàn tay thon dài ôm lấy miệng vết thương đang chảy máu của mình, khuôn mặt trắng bệnh nhìn 1 cô gái trong số đó, giọng nói nhẹ nhàng:

"Giúp tôi đi "

Tất cả mọi người thờ dài bất đắc dĩ. Đôi mắt mang theo lửa giận nhàn nhạt, tại sao Lãnh Tâm cô ấy lại phải vì một tên cặn bã như thế mà bảo vệ mình cơ chứ? Nói đúng ra thì tất cả những người ở đây chưa từng được nhìn thấy cánh tay của cô, toàn thân kín mít từ đầu đến cuối cũng chỉ vì hần ta (mọi người có thể hiểu chỗ này không? Hiểu được thì cho ta bái 1 lạy nha)

Sự đau đốn đằng sau gáy khiến anh mở mắt, nhúu mày nhìn Bạch Nhược đang chăm sóc cho mình, hần nhẹ giọng:

"Có chuyện gì xảy ra vậy???"

Nghe thấy tiếng nói trầm ấm từ trên giường truyền tới, cô gái nở một nụ cười dịu dàng, đôi mắt sưng đỏ thấm đẫm nước mắt

"Anh Dạ, em cũng không biết nữa, chỉ biết rằng khi em và bác gái thấy anh thì khi ấy anh đã ngất "

Nhìn đôi mắt sưng đỏ thấm đẫm nước mắt kia, anh đau lòng lau đi. Nhẹ nhàng ôn Bạch Nhược vào lòng, anh nhỏ giọng trấn an

Ở đằng sau, khuôn mặt ả nở nụ cười dữ tợn: Sao mày lại không chết đi? Bạch Dạ

"Con trai, con có sao không? Vừa về đến nhà, mẹ và Nhược Nhược nhìn thấy con bất tỉnh nằm đó, chúng ta sợ muốn chết "

Phong phu nhân sợ hãi chạy đến. Khuôn mặt già nua như già đi mấy chục tuổi, trông thật sự là lo lắng

"Con không sao đâu ạ "

Bạch Nhược quay người lại, nhẹ nhàng cười với bà: Càng nhìn càng thấy người con dâu bà chọn đúng là rất hợp với con trai bà

"Bác gái, chờ sau khi anh Dạ khỏi, chúng ta tiến hành đi "

"Được được, nhược Nhược, theo ý con hết "

Địu dàng ôm con dâu tương lai của mình vào lòng, bà hạnh phúc cười thật lớn

Bạn đang đọc truyện *Muộn Màng Nhận Ra* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 4: Lòng đau như cắt

Lãnh Tâm khoe miệng hơi nhếch lên một nụ cười, hơi cụp lông mi xuống, che đi đôi mắt cô đơn của mình. Cô quay người lại, hốc mắt không tự chủ được mà nước mắt trào ra, hơi ngửa đầu lên nhìn bầu trời quang đãng. Lòng cô âm ỉ đau, trái tim như có một vết cứa chí mạng

Phong Dạ dịu dàng ôm Bạch Nhược vào lòng, cô cười ngọt ngào dựa đầu vào vai anh, trên môi là nụ cười tàn nhẫn, đôi mắt cô long sòng sọc, con ngươi đen dần dần được màu trắng che lấp

"Anh Dạ, em xuống đây được rồi "

Phong Dạ hơi cau mày, giọng nói mang theo phần mất hứng

"Có chuyện gì vậy?"

Cô dính sát người vào anh, trên môi là nụ cười như chứa mật ngọt, dịu dàng nói:

"Người ta là có việc mà, sau khi xong em sẽ đến đó cùng anh, được không? "

Thấy vẻ đáng yêu lấy lòng của cô, hần như được thả lỏng, nhẹ nhàng đặt một nụ hôn lên trán cô

"Được. Nhưng nhớ quay về sớm đó "

Nhìn chiếc xe khuất bóng dần, trên môi ả hiện lên nụ cười dữ tợn, tiếng cười the thé kinh người vang lên. ả gần như bị điên mà nhảy cẫng lên, khuôn mặt xinh đẹp vằn vẹo, nhần nhúm lại.

"Xong chưa? Việc này nếu như các người mà không thực hiện được thì đừng trách tôi "

"Bạch tiểu thư, cô yên tâm đi, tất cả đều đầu vào đấy rồi, còn lời hứa của tôi và cô nữa, cô nhất định phải thực hiện đó "

"Tôi biết rồi "

Bàn tay nổi lên từng đợt gân xanh, ả nắm chặt lấy cái điện thoại. Lần này nhất định phải thành công, nhất định phải thành công. Ahahahaha

Ả như bị điên, ngồi bên lề đường cười một cách nắc nẻ

Phong Dạ cứ thế đi đến địa điểm mà Bạch Nhược đã chỉ. Trong lòng một trận ngọt ngào dâng lên trong lòng.

"Kít "

Đây mà là địa điểm cần đến sao?

Anh hơi nhíu mi, mở cửa xe đi xuống. Thân hình cao lớn lao đảo một hồi bởi tiếng nổ ầm phát ra, to lớn và dữ dội.

Bước chân nhanh hơn đi đến chỗ phát ra vụ nổ, anh sợ hãi nhìn thân thể đầy máu me của Lãnh Tâm, thân thể hần nhanh chóng chạy đến, lấy tay bịt mũi lại

Mùi người cháy sao?

Anh cúi người xuống, ôm Lãnh Tâm đang hôn mê đi ra xa. Một mình chạy đến chiếc xe đã bị nổ không còn một mảnh kia, đôi mắt trừng lớn nhìn cánh tay đang thò ra ngoài của người trong xe.

Đó, chính là chiếc nhẫn của mẹ anh. Vậy....

Chương 5: Hiểu lầm

Nhìn khuôn mặt tái nhợt của Lãnh Tâm, Phong Dạ dưng lên một cổ chán ghét. Nếu như lời mà Nhược Nhược nói là đúng, vậy thì hung thủ hại ba mẹ anh không ai khác chính là Lãnh Tâm. Có lẽ cô ta luôn bị mẹ chán ghét và si nhục nên đã muốn giết mẹ anh. Thật sự, nghĩ đi nghĩ lại hẳn đều cảm thấy điều này có cái gì đó bất ổn. Nhưng, người ghét mẹ anh đến thấu xương như vậy thì không có (đây sẽ là bộ đầu tiên và là bộ cuối cùng ta viết 1 nam chính xuẩn như thế này)

" Khụ "

Tiếng ho nhẹ vang lên phá tan suy nghĩ của anh, đưa mắt nhìn người con gái yếu ớt nằm kia, tìm anh hơi nhói lên. Phong Dạ, mày điên rồi sao? Cô ta là người đã hại chết bố mẹ mày đó, là hung thủ giết người

Trần an mình hồi lâu. Phong Dạ xoay người, ôm lấy eo nhỏ nhắn của Bạch Nhược, đi ra ngoài.

" Lãnh Tâm, tôi không thể ngờ cô chính là người như vậy. Tôi rất hối hận vì năm đó đã cứu cô ra khỏi biển lửa, lúc đó đáng lẽ ra cô nên chết đi cho xong. Đúng như mẹ tôi nói, cô chính là một ả đàn bà độc ác, không có tính người. Rõ ràng mẹ tôi có si nhục cô, nhưng bà chưa làm gì cả, còn ba tôi nữa, ông ấy luôn coi cô như con gái ruột của mình. Vậy thì tại sao? Tại sao cô lại làm vậy hả???? "

Tiếng hét trầm thấp của người đàn ông có âm vang cực lớn. Nó đánh bịch một cái vào ngực trái Lãnh Tâm. Cô hơi cúi đầu, những giọt nước mắt cứ thế lăn xuống.

Dạ, anh hối hận vì lúc đó đã cứu em sao? Đúng vậy, em chính là một ả đàn bà độc ác, giết người không ghê tay. Nhưng đó là vì ai chứ? Tất cả đều là vì anh, tại sao tôi lại phải đi vào cuộc đời tăm tối, một thế giới toàn màu đỏ, toàn những oán hận chồng chất chứ?

Dạ, em nói cho anh biết, thật sự em cũng đã rất hối hận khi lúc đó yêu anh.

" Đúng vậy, kẻ giết người chính là tôi "

Phong Dạ sững người nhìn khuôn mặt lạnh băng hơi ướt của cô, bàn tay trắng bệch đang đưa ra trước mặt mình kia.

" Mau giải đi "

Cảnh sát trưởng đứng đó. Giọng nói uy nghiêm vang lên.

" Không, không, thật sự cô ấy không phải kẻ giết người... "

" Các người không được lời cô ấy đi đâu hết... "

Toàn bộ đàn em của cô, mỗi người một câu, ai cũng khóc, đến lúc giọng nói khàn đi rồi, họ mới định thần lại. Cô đi rồi, đúng vậy, thủ lĩnh của các cô (anh) đã bị lời đi rồi.

" Phong Dạ, về sau anh nhất định sẽ biết rằng. Anh là kẻ ngu ngốc như thế nào, bị một ả đàn bà dắt mũi "

Nói xong, đôi mắt sắc lạnh của anh còn không quên lướt qua người Bạch Nhược.

Tôi, sẽ ngóng mắt chờ em, thiếu chủ à, anh sẽ chết như thế nào.

--3 ngày sau--

Nhìn bộ dạng suy yếu cùng hấp hối của Lãnh Tâm, tất cả đều đồng loạt dờ người.

" Nhớ, khi ta chết, nếu có thể, hãy nói với hẳn rằng, cả đời này, Lãnh Tâm ta đã chịu quá đủ rồi. Vậy nên, khi chết ta cũng không mong hẳn có thể đến thăm ta. 21 năm, như vậy, là quá đủ rồi "

Chương 6: Phong thủy

Tại một lễ đường nguy nga. Cô dâu khoác trên người bộ váy trắng tinh khiết, trên môi vương vấn nụ cười, chú rể mang trên mình bộ comple trắng, trước ngực cài một bông hồng đỏ, mang theo nụ cười dịu dàng.

" Bạch Nhược, cô có bằng lòng cưới Phong Dạ làm chồng không? "

" Tôi bằng lòng "

" Phong Dạ, anh có bằng lòng cưới Bạch Nhược làm vợ không? "

Phong Dạ chưa kịp mở miệng trả lời đã có một giọng nói đầy tức giận quát:

" Tôi không đồng ý "

Tất cả đều đồng loạt quay người. Chỉ thấy rằng cô gái đứng trước cửa là một người lạ, mang theo phong cách quý phái cùng bộ váy đỏ rực xinh đẹp. Trên tay còn cầm theo bó hoa bằng lăng.

" Chị "

Hắn hơi cau mày. Tại sao chị lại xuất hiện ở đây, lại còn phá hôn lễ của hắn chứ?

" Mày, thằng em ngu dốt này, mày ra đây ngay cho tao. Tao đếm đến 3 nếu như mày mà không từ bỏ hôn lễ này, vậy thì đừng trách tao tuyệt tình "

Cô gái như hoa như ngọc này không phải ai khác chính là Phong Thủy - người chị song sinh với Phong Dạ, chủ tịch Phong thị.

Thấy giọng nói chua ngoa đánh đá của cô. Phong Dạ hơi nhíu mi, hắn chậm rãi bước xuống

" Mày không nghĩ tại sao 2 năm nay Lãnh Tâm không xuất hiện sao? Đó là vì con bé đã chết rồi, tất cả cũng vì mày đó. Nếu như không có con bé, Phong Dạ, mày nghĩ bây giờ mày còn có thể sống mà đứng ở đó tổ chức lễ cưới sao? Những lúc mày hôn mê tỉnh dậy, không nhớ rằng mình đã bị làm sao, cho nên mày không hề biết rằng mình đã bị ám sát. Và không phải ai khác, con bé chính là người đã cứu mày, giúp mày thoát khỏi nguy hiểm, đưa mày về nhà. Nó vì mày mà bao lần bị thương, bao lần đau khổ, mày có biết không? Vụ việc ba mẹ chết lúc đó, chính là do người vợ sắp cưới của mày gây ra đấy, nó chính là người đã làm bố mẹ mày chết, là người đã bảo vệ, chăm lo tất cả mọi việc để mày và bố mẹ không bị chết, không bị tính kế. Con bé nó như vậy, còn mày thì sao? Ngày nào cũng chỉ biết đến chơi và chơi, không nhận được người tốt, kẻ xấu, nếu như lúc đó, nếu như lúc đó mày để con bé trị thương xong thì có lẽ nó đã không đi, tất cả đều là tại mày, là tại mày. Mày không phải thiên thần đã cứu rồi cuộc đời con bé, mà mày chỉ là một con quỷ hút máu nó, một người kéo nó xuống địa ngục "

Từng câu nói, từng giọt nước mắt của Phong Thủy khiến tim hắn như bị cứa ra.

Phong Thủy cúi người, đặt bó bằng lăng xuống, nặng nề cười

" Hoa nó thích là bằng lăng, cũng vì mày mà đổi, nó thích màu trắng, cũng vì mày mà đổi. Nếu như mày không phải em trai tao, có lẽ tao đã tự tay giết mày rồi. Phong Dạ à, mày... thực sự không phải người đàn ông tốt "

Nhìn bóng lưng xa dần của Phong Thủy. Khóe mắt Phong Dạ rơi xuống hai giọt nước. Hắn lê người đến bên tấm bia mộ lạnh lẽo kia, thì thào:

" Lãnh Tâm, tôi xin lỗi. Xin em, Lãnh Tâm, em có thể tha thứ cho tôi được không? Bây giờ tôi mới biết, em vì tôi mà phải trả giá rất nhiều. Nhưng, đã muộn rồi phải không?

Nếu như tôi có thể nhận ra, có thể biết được tất cả. Có lẽ thế sự sẽ không đi đến như này. Lãnh Tâm, tôi có thể thật lòng nói cho em biết, tôi đã thích em từ rất lâu, rất lâu rồi. Nụ hôn đầu của tôi là em cướp đi mất, hơn nữa, tôi vẫn còn trong sạch, vậy nên, nếu có thể, em có tha thứ cho tôi không? "

" Ahaha, một màn tình thâm đầm nước mắt kia làm tôi cảm động quá đi "

Nghe được giọng nói the thé đầy khinh bỉ. Anh xoay người, đối diện với đôi mắt đầy lòng trắng của Bạch Nhược, hắn khẽ mỉm cười. Có lẽ, hắn đã chọn sai rồi.

" Đoàng "

Một tiếng súng to nổ lên. Giữa mi tâm Phong Dạ chảy ra một dòng máu đỏ tươi. Anh hơi đau đớn nhíu mày, đôi mắt mờ màng nhìn tấm bia mộ lạnh lẽo khắc hai chữ: Lãnh tâm kia, dịu dàng cười. Nụ cười âm ảm dưới ánh mặt trời làm khuôn mặt được bao phủ bởi máu của Phong Dạ trông thật dọa người. Hắn nhẹ nhàng ôm lấy tấm bia mộ lạnh lẽo, khẽ mỉm cười.

" Đi, chúng ta phải đi tìm con ả Phong Thủy kia nữa. Chỉ cần giết được nó là chúng ta có thể cướp lấy Phong thị rồi "

Dưới cây hoa anh đào xinh đẹp kia là người đàn ông ôm tấm bia mộ lạnh lẽo. Về mặt thỏa mãn

*****Hoàn chính văn*****

Bạn đang đọc truyện *Muộn Màng Nhận Ra* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.